

Anonimizētā versija

Tulkojums

C-236/24 – 1

Lieta C-236/24

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2024. gada 29. marts

Iesniedzējtiesa:

Raad van State (Beļģija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2024. gada 26. marts

Kasācijas sūdzības iesniedzēji:

Provincie Oost-Vlaanderen

Sogent

Atbildētāji kasācijas tiesvedībā:

KG

WA

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK [VALSTS
PADOMES ADMINISTRATĪVO STRĪDU NODAĻAS]**

VII PALĀTAS

2024. gada 26. marta

SPRIEDUMS [..]

lietās I. [..]

II. [..]

Lietā: I.

LV

PROVINCIE OOST-VLAANDEREN [AUSTRUMFLANDRIJAS
PROVINCE, BEĻĢIJA], [..]

II.

SOGENT

[..]

pret:

I. + II.

1. KG

2. WA

[..]

Kasācijas sūdzību priekšmets

- 1 Ar 2022. gada 14. un 15. novembrī iesniegtajām kasācijas sūdzībām tiek lūgts atcelt *Raad voor Vergunningsbetwistingen* [Atļauju strīdu izskatīšanas padomes, Beļģija] 2022. gada 6. oktobra spriedumu [..] lietā [..].

II. Tiesvedības norise

- 2 Kasācijas sūdzības ir atzītas par pieņemamām [..].

[..] [informācija par tiesvedību].

[..] tiesas sēde mutvārdu paskaidrojumu uzklaušīšanai [..] notika 2024. gada 22. februārī.

[..] [informācija par tiesvedību]

III. Lietu apvienošana

- 3 Abas kasācijas sūdzības ir vērstas pret vienu un to pašu Atļauju strīdu izskatīšanas padomes spriedumu. Ir lietderīgi abas lietas apvienot.

IV. Fakti

- 4 1. Kasācijas sūdzības iesniedzējs II. punktā norādītajā lietā ir Gentes [*Gent*] pilsētas dibināts, neatkarīgs komunālais uzņēmums *Decreet van 22 december 2017 “over het lokaal bestuur”* [2017. gada 22. decembra Dekrēta par komunālo pašvaldību] 231. panta izpratnē. Tas Gentes pilsētas mēra un izpilddirektoru kolēģijai iesniedza pieteikumu vides atļaujas piešķiršanai, lai pārveidotu veļas

mazgātavas teritoriju, un šim pieteikumam pievienoja skrīninga atzinumu par projekta ietekmes uz vidi novērtējuma (turpmāk tekstā – “IVN”) nepieciešamību.

2. Pašvaldības vides inspektors 2020. gada 1. septembrī atzina pieteikumu par pieņemamu un pilnīgu. Viņš nolēma, ka nav sagaidāma būtiska ietekme uz vidi, kā tas izriet arī no skrīninga atzinuma par nepieciešamību veikt projekta IVN, un ka IVN ziņojuma sastādīšana nav nepieciešama. Mēra un izpilddirektoru kolēģija 2020. gada 10. decembrī piešķīra atļauju.

3. Atbildētāji kasācijas tiesvedībā iesniedza administratīvu sūdzību par šo vides atļauju. Kasācijas sūdzības iesniedzēja I. punktā norādītajā lietā 2021. gada 3. jūnijā noraidīja šo sūdzību kā nepamatotu un atļauju atstāja spēkā.

4. Ar pārsūdzēto spriedumu tika apmierināta atcelšanas prasība, kuru atbildētāji kasācijas tiesvedībā bija cēlušī pret 2021. gada 3. jūnija lēmumu, lēmums tika atcelts un vides atļauja – atteikta.

V. Abu kasācijas sūdzību vienīgā sūdzības pamata pirmās daļas juridiskā analīze

Šīs sūdzības pamata pirmās daļas izklāsts

- 5 Kasācijas sūdzības iesniedzēji attiecīgi izvirza vienu identisku sūdzības pamatu, ar ko to ieskatā tiek pārkāpts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/92/ES (2011. gada 13. decembris) par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu (turpmāk tekstā – “IVN direktīva”) 4. pants un 9.a pants, kā arī *Decreet van 25 april 2014 “betreffende de omgevingsvergunning”* [2014. gada 25. aprīļa Dekrēta par vides atļauju] 15./1., 9. un 20. pants.

Šis sūdzības pamats ir vērstis pret pārsūdzētajā spriedumā ietvertu konstatējumu, ka pieteikums piešķirt vides atļauju nebija jāiesniedz mēra un izpilddirektoru kolēģijai, jo saskaņā ar 2014. gada 25. aprīļa Dekrēta par vides atļaujas 15./1. panta 1. punktu pirmajā administratīvajā instancē kompetentā iestāde par minēto atļauju ir Provincas padomes pastāvīgā komiteja. Šis konstatējums ir balstīts uz turpmāk izklāstītajiem aspektiem pārsūdzētā sprieduma pamatojumā:

“Prasītāji ir pietiekami pierādījuši, ka [2014. gada 25. aprīļa Dekrēta par vides atļauju; turpmāk tekstā – “OVD”] 15./1. panta 1. punkta priekšnosacījums, ka ir jāizstrādā projekta IVN ziņojums un ka nav panākts atbrīvojums no ziņojuma sastādīšanas pienākuma, pamatojoties uz minētā noteikuma interpretāciju saskaņā ar IVN direktīvas 9.a pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka šis priekšnosacījums ir piemērojams arī tad, ja projektam vispirms ir jāsastāda skrīninga atzinums par IVN nepieciešamību, un tāpēc nav acīmredzams, ka projektam nebūtu jāizstrādā IVN ziņojums. Iepriekš minētais nepamatoti nav aplūkots arī apstrīdētajā lēmumā, lai gan prasītāji par to ir snieguši argumentus administratīvajā sūdzībā.

IVN direktīvas mērķis ir projektiem, kuriem var būt būtiska ietekme uz vidi *inter alia* to rakstura, apjoma vai atrašanās vietas dēļ, attiecināt prasību par

attīstības piekrišanu un novērtējumu attiecībā uz to ietekmi uz vidi (IVN direktīvas 2. pants, kā arī citastarp Tiesas spriedumi, 2000. gada 19. septembris, *Linster*, C-287/98; 2006. gada 4. maijs, *Barker*, C-290/03, 2001. gada 24. marts, Komisija/Beļģija, C-435/09). To pamato minētās direktīvas 2. apsvērums ar konstatējumu, ka “Savienības vides politika balstās uz piesardzības principu un preventīvās darbības principu un uz principu, ka videi nodarīts kaitējums jālabo, pirmām kārtām novēršot tā cēloni, un uz principu, ka maksā piesārņotājs [LESD 191. pants]” un ka tādējādi “ietekme uz vidi būtu jāņem vērā pēc iespējas agrākā visu tehniskās plānošanas un lēmumu pieņemšanas procesu stadijā”. Attiecīgie projekti ir definēti IVN direktīvas 4. pantā, kurā nošķirti projekti, kurus pakļauj novērtējumam saskaņā ar minētās direktīvas 5.–10. pantu (direktīvas I pielikumā uzskaitītie projekti), un projekti, attiecībā uz kuriem dalībvalstis, izmantojot katra gadījuma pārbaudes vai dalībvalsts noteiktos limitus vai kritērijus, vai arī piemērojot abas minētās kārtības, nolemj, vai attiecīgajam projektam ir jāveic šāds novērtējums (direktīvas II pielikumā uzskaitītie projekti). IVN direktīva tātad paredz ne tikai IVN ziņojuma izstrādi un, ja ir konstatēta IVN nepieciešamība, novērtējumu saskaņā ar minētās direktīvas 5.–10. pantu, bet arī pienākumu, izmantojot katra gadījuma pārbaudi un/vai noteiktos limitus vai kritērijus, noskaidrot, vai attiecīgajā projektā ir jāreķinās ar ievērojamu ietekmi uz vidi un tāpēc ir jāveic IVN (IVN direktīvas 4. panta 2.–6. punkts).

Šajā ziņā IVN direktīvas 9.a pantā attiecībā uz IVN direktīvas lietderīgās iedarbības nodrošināšanu ir paredzēts vispārējs interešu konflikta novēršanas princips, saskaņā ar kuru dalībvalstīm ir jānodrošina, ka kompetentā iestāde vai iestādes objektīvi “veic šajā direktīvā paredzētos pienākumus” un nenonāk situācijā, kas varētu radīt interešu konfliktu, pie kam gadījum, ja kompetentā iestāde ir arī attīstītājs, dalībvalstis savas organizatoriskās un administratīvās kompetences satvarā vismaz veic pienācīgu to iestāžu “konfliktējošo funkciju nodalīšanu, kuras veic pienākumus, kas izriet no šīs direktīvas”. No šī panta teksta ir secināms, ka tā mērķis ir nodrošināt kompetentās iestādes vai kompetento iestāžu objektivitāti, kā arī novērst interešu konfliktus attiecībā uz “visiem pienākumiem”, kuri izriet no IVN direktīvas, un tādējādi principiāli arī attiecībā uz pienākumiem saistībā ar skrīninga veikšanas pienākumu, kura ietvaros tiek noskaidrots, vai kāda projekta gadījumā ir jāreķinās ar ievērojamu ietekmi uz vidi un vai tam ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums. IVN direktīvas 9.a panta vispārējo mērķi apstiprina Direktīvas 2014/52/ES, ar kuru šis pants tika iekļauts IVN direktīvā, 25. apsvērums, kurā teikts: “[b]ūtu jānodrošina kompetento iestāžu objektivitāte” un “[i]nterešu konfliktus varētu novērst, izmantojot *inter alia* kompetentās iestādes un attīstītāja funkciju nodalīšanu”, turklāt, “ja kompetentā iestāde ir arī attīstītājs, dalībvalstīm būtu vismaz savas organizatoriskās un administratīvās kompetences satvarā jāveic pienācīga to iestāžu konfliktējošo funkciju nodalīšana, kuras veic pienākumus, kas izriet no Direktīvas 2011/92/ES”. Tajā atkal ir runa par “pienākumiem”, kas izriet no IVN direktīvas, nenošķirot projektus, kuriem vienmēr ir jāveic IVN, no

projektiem, par kuriem dalībvalstis, izmantojot katra gadījuma pārbaudi un/vai noteiktos limitus vai kritērijus, var izlemt, vai ir jāveic IVN. Tas, ka IVN direktīvas 9.a pants ir iekļauts tās 5.–10. pantā, kuros ir reglamentēts IVN, neatceļ šo vispārējo mērķi. Turklāt šajā kontekstā var norādīt arī uz Direktīvas 2014/52/ES 41. apsvērumu, saskaņā ar kuru “šīs direktīvas mērķ[i]” ir “nodrošināt augsta līmeņa aizsardzību vides un cilvēka veselības jomā, attiecībā uz projektu ietekmes uz vidi novērtējumu ieviešot prasību minimumu”.

IVN direktīva Flandrijā tika transponēta ar *Decreet van 5 april 1995 houdende de algemene bepalingen inzake milieubeleid* [1995. gada 5. aprīļa Dekrētu par vispārīgiem vides politikas noteikumiem; turpmāk tekstā – “*DABM*”] (IV sadaļu). Tajā (III nodaļā) ir teikts, ka “plānotiem projektiem šajā nodaļā paredzētajos gadījumos ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, pirms var tikt piešķirta atļauja darbībai, kurai ir nepieciešams saņemt atļauju un kura ir projekta priekšmets” (*DABM* 4.3.1. pants), turklāt jēdziens “ietekmes uz vidi novērtējums” tiek definēts, kā “procedūra, kuras rezultātā attiecīgajā gadījumā tiek izstrādāts un apstiprināts IVN ziņojums par plānotu pasākumu, kā arī attiecīgajā gadījumā šis ziņojums tiek izmantots kā palīgglīdzeklis lēmuma par šo pasākumu pieņemšanas procesā” (*DABM* 4.1.1. panta 1. punkta 1. apakšpunkts). Šajā kontekstā Flandrijas valdība, pamatojoties uz *DABM* II pielikumā ietvertajiem kritērijiem, definē dažādas projektu kategorijas, proti, “to projektu kategorijas, par kuriem ir jāizstrādā IVN ziņojums saskaņā ar šo nodaļu”, “citas to projektu kategorijas, kuri nav minēti 1. punktā un par kuriem saskaņā ar šo nodaļu ir jāizstrādā ietekmes uz vidi novērtējuma ziņojums vai pamatots lūgums atbrīvot no pienākuma izstrādāt ziņojumu”, kā arī “citas to projektu kategorijas, kuri nav minēti 1. un 2. punktā un par kuriem saskaņā ar šo nodaļu ir jāizstrādā IVN ziņojums vai skrīninga atzinums par IVN nepieciešamību” (*DABM* 4.3.2. panta 1., 2. un 2.*bis* punkts). Šajā ziņā ir noteikts, ka “4.3.2. panta 2.*bis* punktā paredzētajos gadījumos, kuros ir izstrādāts skrīninga atzinums par IVN nepieciešamību, iestāde, kura lemj par pieteikuma piešķirt attīstības piekrišanu pieņemamību un pilnīgumu, pieņem lēmumu par to, vai ir jāizstrādā IVN ziņojums [...] [un, proti], brīdī, kad tā pieņem lēmumu par pieteikuma piešķirt attīstības piekrišanu pieņemamību un pilnīgumu, un tā ietvaros”, turklāt “iniciators [...] 4.3.2. panta 2. punktā minētajos gadījumos iestādei var iesniegt pamatotu par atbrīvojumu no ziņojuma izstrādes pienākuma” (*DABM* 4.3.3. panta 2. un 3. punkts).

Skrīninga atzinums par IVN nepieciešamību ir dokuments (ar izklāstītiem pamatiem), kurā ir norādīts, vai kāda plānota projekta gadījumā ir jāreķinās ar ievērojamu ietekmi uz cilvēku un vidi (*Project-MER-besluit* [Flandrijas valdības rīkojums par to projektu kategorijām, kuriem ir jāveic IVN] 1. panta 5. punkts). Uz šā dokumenta pamata attiecīgajai administratīvajai iestādei, konstatējot situācijas apstākļus pēc *DABM* II pielikumā noteiktajiem kritērijiem, ir jāspēj novērtēt, ciktāl [projekts, uz ko attiecas] pieteikums var atstāt ievērojamu ietekmi uz cilvēku un vidi un vai šajā ziņā

ir jāizstrādā IVN ziņojums. Kompetentajai administratīvajai iestādei, izdodot skrīninga atzinumu, ir konkrēti jāpārbauda pieteikums, izmantojot *DABM* II pielikumā ietvertos kritērijus, un jānodrošina, ka no lēmuma pietiekami izriet pamati tam, ka [nav] jāreķinās ar ievērojamu ietekmi uz vidi un ka [nav] jāizstrādā IVN ziņojums (*Besluit van de Vlaamse regering van 27 november 2015 tot uitvoering van het OVD* [Flandrijas 2015. gada 27. novembra rīkojuma par OVD īstenošanu] 66. panta 2. punkts). No tā izriet, ka skrīninga atzinuma sagatavošana par projektiem, izskatot to iespējamo ievērojamu ietekmi uz vidi, veido pamatu [lēmumam], vai ir jāizstrādā IVN ziņojums, un tādējādi tā ietilpst procedūrā, “kuras rezultātā attiecīgajā tiek izstrādāts [...] IVN ziņojums par plānotu pasākumu”. Tādējādi, ja skrīninga atzinuma procedūru kā “IVN” ietvertu pienākumu vai tā daļu ietekmētu interešu konflikts tāpēc, ka kompetentā iestāde ir arī attīstītāja, tas varētu ietekmēt galīgo jautājuma izvērtējumu par to, vai ir jāveic IVN. Ņemot vērā šos apsvērumus, IVN direktīvas 9.a panta noteikuma par interešu konflikta novēršanu piemērošanas jomu nedrīkst ierobežot uz projektiem, kuriem saskaņā ar minētās direktīvas 4. pantu, neskarot tiesības uz atbrīvojumu, ir “tieši” jāveic IVN (*DABM* 4.3.2. panta 1. un 2. punkts), jo minētās normas piemērošanas jomā ietilpst arī projekti, kuriem ir jāveic skrīninga atzinums (*DABM* 4.3.2. panta 2.bis punkts). Attiecībā uz šādiem projektiem, uz kuriem attiecas pienākums veikt skrīningu, pieteikuma iesniegšanas brīdī nav iespējams pilnīgi droši konstatēt, ka nav jāizstrādā IVN ziņojums, jo vispirms vēl ir jāpārbauda un detalizēti jāizvērtē skrīninga atzinums par IVN nepieciešamību. Šim pienākumam, kas tāpat izriet no IVN direktīvas, ir jābūt tādam, ko var veikt iestāde, kura “objektīvi veic [...] [pienākumus] un nenonāk situācijā, kas varētu radīt interešu konfliktu”. Tādējādi projektiem, uz kuriem attiecas pienākums veikt skrīningu, lasot *OVD* 15./1. panta 1. punktu kopsakarā ar IVN direktīvas 9.a pantu, ir jāietilpst arī pēdējās minētās normas piemērošanas jomā, un tie principā ir jāiesniedz Provincas padomes pastāvīgajai komitejai, lai tā kā pirmā administratīvā instance tos pārbauda gadījumā, ja mēra un izpilddirektoru kolēģija ir iniciatore un projekta pieteikuma iesniedzēja. Tam nav pretrunā fakts, ka tam ir pretrunā *OVD* 15./1. panta tapšanas vēstures materiālos minētais, jo apsvērumi, kas tiek pausti, sagatavojot dekrētu, ar kuru ir paredzēts transponēt direktīvu, nav pārāki par attiecīgās direktīvas noteikumiem, kas dalībvalstīm ir jāievēro.

Konstatējums, ka pašvaldības vides inspektoram attiecībā uz projektiem, kuriem obligāti veicams skrīnings, ir pienākums pārbaudīt skrīninga atzinumu par IVN nepieciešamību un uz tā pamata pieņemt lēmumu, vai projektam ir jāizstrādā IVN ziņojums, “ja pieteikumu iesniedz pati kompetentā iestāde” (*OVD* 20. panta 2. punkts), ņemot vērā IVN direktīvas 9.a panta noteikumu par interešu konflikta novēršanu, nevar novest pie cita iznākuma. Tādējādi administratīvās atļauju piešķiršanas procedūras satvarā pirmajā instancē organizatoriski netiek pietiekami nodrošināta “pienācīga to iestāžu konfliktējošo funkciju nodalīšana, kuras veic pienākumus, kas izriet no [...] [IVN] direktīvas”, un līdz ar to netiek nodrošināts, ka kompetentās

iestādes var objektīvi veikt šajā direktīvā paredzētos pienākumus un nenonākt situācijā, kas varētu radīt interešu konfliktu, kā to pieprasa IVN direktīvas 9.a pants. Kā izriet no Tiesas judikatūras (spriedums lietā C-474/10), lai panāktu “pienācīgu nodalīšanu”, ir jāpastāv reālai autonomijai, kas īpaši nozīmē, ka iestādei, kurai ir uzticēti pienākumi, kas izriet no IVN direktīvas, “ir piešķirti pašai savi administratīvie un cilvēkresursi, tā tādējādi spēj pildīt uzdevumus, kas [tai] tiek uzticēti” un it īpaši – “objektīvi” paust savu viedokli par projektu, “ko ir [...] [lūgusi] iestāde, kurai tā ir piesaistīta”. Lai gan pašvaldības vides inspektors savus pienākumus, pamatojoties uz *OVD*, pilda “neatkarīgi un neitrāli” un viņš “to pildīšanas dēļ nevar tikt nostādīts neizdevīgākā situācijā” (*OVD* 9. panta 2. punkts), nav acīmredzami konstatējams, ka šim inspektoram būtu pietiekama “faktiska autonomija”, kā arī savi administratīvie vai cilvēkresursi, pārbaudot pašvaldības skrīninga atzinumu par IVN nepieciešamību un uz tā pamata pieņemot lēmumu, vai ir jāizstrādā IVN ziņojums. Proti, pašvaldības vides inspektoru iecel ar pašvaldības padomes lēmumu no pašas pašvaldības vai starppašvaldību sadarbības apvienības personāla vidus (*OVD* 9. panta 2. punkts) un viņa pienākumus uz laiku līdz divpadsmit mēnešiem var pildīt pat pašvaldības sekretārs, ja pašvaldībā vai starppašvaldību sadarbības apvienībā nav pieejams neviens vides inspektors (*OVD* 9. panta 3. punkts). Saprātīgi raugoties no šāda viedokļa, nemaz nav iespējams, ka šis inspektors varētu “objektīvi” pieņemt lēmumu par to, vai uz projektu, kuru (faktiski) ir iesniegusi pašvaldība, attiecas IVN vai nē, vēl jo vairāk, ņemot vērā to, ka šim inspektoram kā ierēdnim ir “lojāli un pareizi” jāpilda savs amats saskaņā ar “profesionālās ētikas tiesībām un pienākumiem” un šajā ziņā ir jāiestājas par pašvaldības pienākumu un mērķu īstenošanu (2017. gada 22. decembra Dekrēta par komunālo pašvaldību 188. pants). Neraugoties uz šiem apsvērumiem, Gentes mēra un izpilddirektoru kolēģija savā 2020. gada 10. decembra pirmās administratīvās instances lēmumā par atļaujas piešķiršanu turklāt faktiski (vēlreiz) lēma par to, vai tai pašai ir jāizstrādā IVN ziņojums, piekrītot vides inspektora 2020. gada 4. decembra viedoklim par skrīninga atzinumu attiecībā uz IVN nepieciešamību.

[..]

Ņemot vērā iepriekš minēto, prasītāji ir pietiekami pierādījuši, ka lietā aplūkojamais pieteikums saskaņā ar *OVD* 15./1. panta 1. punktu pirmajā instancē ietilpst Provincas padomes pastāvīgās komitejas kompetencē, jo pieteikums attiecas uz pašvaldības projektu, kura iniciatore un pieteikuma (faktiskā) iesniedzēja (tostarp) ir Gentes mēra un izpilddirektoru kolēģija, un nav acīmredzami konstatējams, ka projektam acīmredzami nebūtu jāizstrādā IVN ziņojums.”

- 6 Sūdzības pamata pirmajā daļā kasācijas sūdzības iesniedzēji argumentē, ka 2014. gada 25. aprīļa Dekrēta par vides atļauju 15./1. pants paredz, ka mēra un izpilddirektoru kolēģija nevar lemt par pašas pieteikumu, ja “projektam [...] ir

jāizstrādā IVN ziņojums un [...] nav iegūts atbrīvojums no pienākuma izstrādāt ziņojumu”. No šā noteikuma skaidri izrietot, ka Provincas padomes pastāvīgā komiteja var būt kompetenta tikai tad, ja par attiecīgo projektu ir jāizstrādā IVN ziņojums, un ka tādējādi šī komiteja nevar būt kompetenta, ja uz projektu attiecas vienīgi skrīninga pienākums. To apstiprinot arī parlamentārie darba materiāli saistībā ar šo noteikumu.

Līdz ar konstatējumu, ka projekti, uz kuriem attiecas pienākums veikt skrīningu, ietilpst IVN direktīvas 9.a panta piemērošanas jomā, un secinājumu, ka [2014. gada] 25. aprīļa Dekrēta par vides atļauju 15./1. pants ir jāizprot minētajā nozīmē, [klūstot skaidrs], ka pārsūdzētais spriedums ietver šā noteikuma interpretāciju *contra legem*.

Tādējādi pārsūdzētais spriedums esot pretrunā 2014. gada 25. aprīļa Dekrēta par vides atļauju 15./1. pantam.

- 7 Kasācijas sūdzības iesniedzēji ir lūguši uzdot Tiesai vismaz vienu prejudiciālu jautājumu par IVN direktīvas 9.a panta interpretāciju un tvērumu.

Juridiskā analīze

- 8 2014. gada 25. aprīļa Dekrēta par vides atļauju 15./1. panta 1. punktā ir noteikts:

“Izskatīt un lemt par pieteikumu piešķirt attīstības piekrišanu projektam vai izdarīt grozījumus projektā, kas saskaņā ar 15. pantu ir mēra un izpilddirektoru kolēģijas kompetencē, tomēr ir atbildīga Provincas padomes pastāvīgā komiteja, ja ir izpildīti abi turpmākie priekšnosacījumi:

- 1) projektam ir jāizstrādā IVN ziņojums un nav iegūts atbrīvojums no pienākuma izstrādāt ziņojumu;
- 2) mēra un izpilddirektoru kolēģija ir iniciatore un projekta pieteikuma iesniedzēja.”

Šī norma tika pieņemta, lai transponētu tā saukto interešu konfliktu novēršanas tiesisko regulējumu, kas ietverts IVN direktīvas 9.a pantā. Šis pants ir formulēts šādi:

“Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentā iestāde vai iestādes objektīvi veic šajā direktīvā paredzētos pienākumus un nenonāk situācijā, kas varētu radīt interešu konfliktu. Ja kompetentā iestāde ir arī attīstītājs, dalībvalstis savas organizatoriskās un administratīvās kompetences satvarā vismaz veic pienācīgu to iestāžu konfliktējošo funkciju nodalīšanu, kuras veic pienākumus, kas izriet no šīs direktīvas.”

- 9 No iepriekš minētā [2014. gada] 25. aprīļa Dekrēta par vides atļauju 15./1. panta 1. punkta izriet, ka Provincas padomes pastāvīgā komiteja mēra un izpilddirektoru kolēģijas pieteikumu piešķirt attīstības piekrišanu šīs kolēģijas vietā izskata tikai

tad, ja jau pieteikuma iesniegšanas brīdī ir konstatēts, ka uz projektu attiecas pienākums izstrādāt IVN ziņojumu.

Ja saskaņā ar tiesību aktiem uz projektu attiecas tikai pienākums izstrādāt skrīninga atzinumu par IVN nepieciešamību, pienākums sagatavot IVN ziņojumu pieteikuma iesniegšanas brīdī nav konstatējams. Tā iestāde, kura lemj par pieteikuma piešķirt attīstības piekrišanu pieņemamību un pilnīgumu, var pieņemt lēmumu par to, vai uz projektu attiecas pienākums izstrādāt IVN ziņojumu (1995. gada 5. aprīļa Dekrēta par vispārīgiem vides politikas noteikumiem 4.3.3. panta 2. punkts).

Mēra un izpilddirektoru kolēģijas pieteikums piešķirt attīstības piekrišanu projektam, kuram ir jāizstrādā tikai skrīninga atzinums par IVN nepieciešamību, tātad ir jāiesniedz šai kolēģijai, turklāt pēc tam pašvaldības vides inspektors pieņem lēmumu, vai projektam ir jāizstrādā IVN ziņojums ([2014. gada 25. aprīļa Dekrēta par vides atļauju] 20. pants). Pašvaldības vides inspektora tāda lēmuma sekas, saskaņā ar kuru ir jāizstrādā IVN ziņojums, *ipso jure* ir tādas, ka pieteikums nav pilnīgs un atļaujas piešķiršanas procedūra ir jāaptur ([2014. gada 25. aprīļa Dekrēta par vides atļauju] 21. panta 2. punkts). Ja pašvaldības vides inspektors uzskata, ka IVN ziņojums nav jāizstrādā, mēra un izpilddirektoru kolēģija pirmajā instancē lemj par pieteikumu piešķirt attīstības piekrišanu.

Parlamentārajos materiālos par 2014. gada 25. aprīļa Dekrēta par vides atļauju 15./1. pantu ir apstiprināta likumdevēja griba “[ne]piemērot [IVN direktīvas] 9.a pantā ietverto noteikumu par interešu konfliktu novēršanu atļauju piešķiršanas procedūrai projektiem, uz kuriem attiecas skrīnings par IVN nepieciešamību”. [..]

Tādējādi ar pārsūdzēto spriedumu, kurā ir konstatēts, ka pieteikums piešķirt attīstības piekrišanu projektam, kura iniciatore ir mēra un izpilddirektoru kolēģija un attiecībā uz kuru ir jāizstrādā tikai skrīninga atzinums par IVN nepieciešamību, ir jāiesniedz nevis šai kolēģijai, bet gan Provincas padomes pastāvīgajai komitejai, ir pārkāpts 2014. gada 25. aprīļa Dekrēta par vides atļauju 15./1. panta 1. punkts.

- 10 To nevar atspēkot iespējamais apstāklis, ka IVN direktīvas 9.a pants varētu liegt pašvaldības vides inspektoram pieņemt lēmumu par to, vai ir jāizstrādā IVN ziņojums pašvaldības projektiem, attiecībā uz kuriem ir jāgatavo tikai skrīninga atzinums par IVN nepieciešamību. Ja piekristu šim pieņemumam, iepriekš minētais IVN direktīvas 9.a pants nebūtu pietiekami transponēts Flandrijas reģionā, jo nebūtu tiesiskā regulējuma, kas nodrošina šā noteikuma izpratnē konfliktējošu funkciju pienācīgu nodalīšanu.

Iepriekš minētā 2014. gada 25. aprīļa Dekrēta par vides atļauju 15./1. pants, pat piemērojot direktīvai atbilstošu interpretāciju, nevar tikt interpretēts pretēji tā nepārprotamajam formulējumam un mērķim. Šo noteikumu nevar saprast arī tādējādi, ka pienācīga konfliktējošu situāciju nodalīšana, ko tas paredz gadījumam, ja ir jāizstrādā IVN ziņojums, būtu jāattiecina arī uz gadījumu, kad ir jāgatavo tikai skrīninga atzinums par IVN ziņojuma nepieciešamību.

Tomēr, ņemot vērā iepriekš minētā IVN direktīvas 9.a panta tiešo iedarbību, šī norma gadījumā, ja tā nav pietiekami transponēta Flandrijas reģionā, var būt pārsūdzētā sprieduma juridiskais pamats, stājoties nepilnīgā pamatojuma vietā, un tādējādi, piekrītot šim pieņemumam, nevarētu piekrist kasācijas sūdzības iesniedzēju sūdzības pamata pirmajai daļai.

- 11 Tas, vai IVN direktīvas 9.a pants ir pietiekami transponēts, ir atkarīgs no šīs normas tvēruma. It īpaši rodas jautājums, vai šajā normā minētā “pienācīgā nodalīšana” ir jāparedz arī izvērtējumam, vai uz projektiem, uz kuriem attiecas pienākums veikt skrīningu un uz kuriem norāda IVN direktīvas 4. panta 2. punkts, attiecas pienākums izstrādāt IVN ziņojumu.

Šajā ziņā ir lietderīgi Eiropas Savienības Tiesai uzdot prejudiciālu jautājumu.

LĒMUMS

1. Apvienot lietas [..].

2. Uzdot Eiropas Savienības Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/92/ES (2011. gada 13. decembris) par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu 9.a pants, kurš tajā ir iekļauts ar 2014. gada 16. aprīļa Direktīvu 2014/52/ES, ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumos, kad kompetentā iestāde vienlaikus ir attīstījusi, pienācīga to iestāžu konfliktējošo funkciju nodalīšana, kuras veic no šīs direktīvas izrietošus pienākumus, ir jāattiecina arī uz gadījumu, kad jāizvērtē jautājums, vai uz šīs direktīvas 4. panta 2. punktā minētajiem projektiem attiecas šīs direktīvas 5.–10. pantā paredzētais novērtējums?”

3. [..] [nobeiguma standartfrāzes un paraksti]